

Arrest

**nr. 59 211 van 4 april 2011
in de zaak RvV X/ II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Duitse nationaliteit te zijn, op 30 december 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 19 november 2010 tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoeker ter kennis gegeven op 1 december 2010.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 februari 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 maart 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat DE CONINCK, die *loco* advocaat G. CAERELS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat D. VAN DER BEKEN, die *loco* advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

In zijn aankomstverklaring verklaart verzoeker op 1 april 2008 in België te zijn toegekomen en van Duitse nationaliteit te zijn.

Op 3 december 2008 dient verzoeker, bij de gemeente Middelkerke, een aanvraag in van verklaring van inschrijving, als werknemer of werkzoekende.

Op 29 december 2008 wordt verzoeker in het bezit gesteld van een E-kaart.

Op 19 november 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing houdende de beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten

(bijlage 21). Deze beslissing wordt aan verzoeker ter kennis gebracht op 1 december 2010. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van R.W.R.(...) geboren te S. op 12.09.1948 van Duitse nationaliteit.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Betrokkene diende op 03-12-2008 een aanvraag tot verklaring van inschrijving (bijlage 19) in als werknemer/werkzoekende. Betrokkene werd in het bezit gesteld van een E-kaart op 29-12-2008.

Op 27-05-2009 werd betrokkene vriendelijk verzocht om nieuwe bewijzen van zijn economische activiteiten voor te leggen. Overeenkomstig artikel 42 bis § 1, beschikt de minister of zijn gemachtigde immers over de mogelijkheid te controleren of aan de naleving van de voorwaarden tot uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan. Betrokkene weigerde deze uitnodigingsbrief te ondertekenen maar maakte wel een attest over van het ACV waaruit bleek dat hij werkloosheidsuitkering ontving. Hij verklaarde daarbij nog steeds werkzoekende te zijn. Betrokkene kreeg daarop het voordeel van de twijfel en kreeg de kans verder werk te zoeken, met de melding dat de situatie later opnieuw zou worden opgevolgd.

Op 09-06-2010 werd betrokkene opnieuw vriendelijk verzocht ons in kennis te stellen van zijn huidige economische activiteiten (in ontvangst genomen op 29-07-2010). Betrokkene toonde daarop opnieuw aan nog steeds werkloosheidsuitkering te genieten in België. Hij voegde daar een formulier aan toe waaruit bleek dat hij op 5.03.2009 een aanvraagformulier had ingevuld om vrijgesteld te worden van beschikbaarheid op de Belgische arbeidsmarkt omdat hij als vrijwilliger, nl. als 'Aalmoezenier bij het Zeewezen' aan de slag zou gaan bij de 'Unie van Baptisten in België'. Uit het formulier blijkt dat betrokkene voor dit vrijwilligerswerk niet wordt bezoldigd. Deze vrijstelling werd betrokkene door de RVA toegestaan op 29.05.2009, finaal ondertekend door de verantwoordelijke op 16.07.2009.

In het licht van deze informatie kan betrokkene uiteraard het recht op verblijf als werkzoekende niet langer behouden. Betrokkene voldoet immers niet meer aan de voorwaarden zoals omschreven in art. 40, §4, 1° van de wet van 15.12.1980. Enige reële kans op tewerkstelling is immers uitgesloten gezien betrokkene helemaal niet ter beschikking blijkt van de reguliere arbeidsmarkt. Betrokkene heeft dit nooit eerder kenbaar gemaakt en heeft dus voorheen onder valse voorwendsels het recht op verblijf behouden. De toestemming van de RVA ivm de vrijstelling tot beschikbaarheid voor de arbeidsmarkt, doet geen afbreuk aan de verantwoordelijkheid die betrokkene zelf draagt met betrekking tot het respecteren van de voorwaarden om het recht op verblijf te kunnen uitoefenen.

Overeenkomstig artikel 42 bis § 1 van de wet van 15-12-1980 een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie.“

2. Rechtspleging

Verzoeker vermeldt in zijn verzoekschrift meermaals dat de bestreden beslissing moet worden hervormd. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (verder verkort: de Raad) treedt in het voorliggend geschil op, overeenkomstig artikel 39/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (verder verkort: de vreemdelingenwet), als annulatierechter. Hij is derhalve niet bevoegd de bestreden beslissing te “hervormen”. Ambtshalve wordt vastgesteld dat, in de mate dat het beroep dit tot voorwerp heeft, het niet ontvankelijk is.

3. Onderzoek van het beroep

Gezien de verknochtheid tussen de drie door verzoeker aangevoerde middelen, zullen deze middelen samen worden behandeld.

In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 40, § 4, eerste lid, 1° *juncto* artikel 42bis, § 1 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de

beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de rechten van verdediging en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Ter adstruering van zijn middel zet verzoeker uiteen wat volgt:

“Schending van art. 40, §4, eerste lid 1° juncto artikel 42bis §1 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen juncto de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek de rechten van verdediging en de zorgvuldigheidsnorm.

Doordat verweerder besliste dat verzoeker niet meer in aanmerking komt om recht te hebben om in het Rijk te verblijven zoals vervat in artikel 42bis §1 van de Wet van 15.12.1980.

Terwijl art. 42bis §1 van de Wet van 15.12.1980 bepaalt dat slechts een einde aan het verblijfsrecht van een burger aan de Unie kan gesteld worden wanneer hij niet meer voldoet aan de in artikel 40 § 4 voorziene voorwaarden en indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

Zodat de aangevochten beslissing de bepalingen van de Wet van 15.12.1980 schendt en dus moet worden hervormd.

Toelichting:

Verweerder stelt dat verzoeker geen recht meer zou hebben op verblijf in het Rijk omdat hij niet zou voldoen aan de voorwaarden zoals voorzien in artikel 40 §4 van de wet van 15.12.2010.

Art. 40 § 4 eerste lid 1° bepaalt dat iedere burger van de Unie het recht heeft om gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld.

Verzoeker doet er alles aan om een betrekking te vinden. Verzoeker is dan ook sedert 14.11.2008 ingeschreven bij de VDAB en sedert 15.05.2009 in trajectbegeleiding met regelmatige contacten. De VDAB bevestigt dan ook dat verzoeker sedert 15.05.2009 tot op heden deelneemt in de sollicitatieruimte van de VDAB aan het actief opzoeken van vacatures, maken van telefonische afspraken en versturen van sollicitaties (stuk 7).

Dat verzoeker steeds actief naar werk heeft gezocht blijkt uit de talrijke sollicitaties die verzoeker heeft verricht (stuk 8). Dit is louter de weergave van de schriftelijk sollicitaties, daarnaast heeft verzoeker talrijke telefonische sollicitaties gedaan.

Dat verzoeker niet iemand is die bij de pakken blijft neerzitten blijkt uit het vrijwilligerswerk dat verzoeker verricht voor de Unie van Baptisten in België. Verzoeker verricht vrijwilligerswerk voor deze niet-commerciële organisatie. Verzoeker neemt de taak op van aalmoezenier voor de zeelui, vissers, matrozen, passagiers, pleziervaarders op de schepen die aanmeren in de havens van Zeebrugge, Blankenberge, Oostende en Nieuwpoort (stuk 10).

Dat verzoeker de maxi-vrijstelling aanvraag is een gevolg dat men als werkzoekende in principe geen onbezoldigd werk mag verrichten.

Geheel ten onrechte leidt de DVZ hieruit af dat verzoeker niet meer actief naar werk zou zoeken. Dit wordt overigens bevestigd door het schrijven van de VBAB d.d. 06.12.2010 (stuk 7). Dit schrijven bevestigt dat verzoeker nadat hij het vrijwilligerswerk heeft aangevat nog altijd actief naar werk bleef zoeken.

Het vrijwilligerswerk is bovendien de perfecte aanzet voor verzoeker om ervaring op te doen in een Belgische werkomgeving waar hij zijn vaardigheden als maatschappelijk werker kan aanscherpen en gedwongen wordt om verschillende talen te spreken in een context die nauw aansluit bij de sector waarin verzoeker werk hoopt te vinden.

Verzoeker is bachelor in de sociale wetenschappen behaald aan de Universiteit van Pretoria (Zuid-Afrika). Naast zijn universiteitsopleiding heeft verzoeker nog een diploma hoger onderwijs politieadministratie aan het RSA Technikon te Zuid-Afrika. Daarnaast bezit verzoeker nog talrijke diploma's van aanvullende opleidingen, gericht op sociale hulp en religieuze begeleiding (stuk 9). Bovendien beheerst verzoeker naast zijn moedertaal het Afrikaans ook goed Nederlands, Engels en Duits. Verzoeker is met andere woorden voldoende gekwalificeerd om een redelijke kans te maken tot het vinden van een tewerkstelling .

Verzoeker leert in het Centrum voor Regionaal Volwassenenonderwijs van het Gemeenschapsonderwijs sedert eind 2008 een cursus Nederlands voor anderstaligen. Ondanks het feit dat verzoeker het Afrikaans als moedertaal heeft, wat zeer sterk op het Nederlands lijkt, volgt verzoeker tot op heden volgt verzoeker deze cursus teneinde zijn Nederlands te vervolmaken (stuk 6).

Uit bovenstaande blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker tot op heden nog altijd voldoet aan de voorwaarden zoals bepaald in artikel 40 §4 eerste lid 1° van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen."

Verweerder repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

"In een eerste middel stelt verzoeker de schending voor van artikel 40, §4, eerste lid 1° juncto artikel 42bis § 1 van de wet van 15 december 1980, van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991, van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek de rechten van verdediging en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker werpt thans voor het eerst op in zijn verzoekschrift dat hij sedert 15 mei 2009 tot op heden deelneemt in sollicitatieruimte van de VDAB aan het actief opzoeken van vacatures, maken van telefonische afspraken en versturen van sollicitaties. Hij verwijst ook naar talrijke sollicitaties die hij verricht heeft. Verzoeker voegt stukken toe aan het verzoekschrift. Hij verwijst eveneens naar zijn vrijwilligerswerk. Volgens verzoeker gaat de vererende partij er dan ook ten onrechte van uit als zou hij niet meer actief op zoek zijn naar werk. Verzoeker verwijst ook naar zijn diploma's en gevolgde lessen en meent dat de bestreden beslissing niet correct gemotiveerd werd.

De vererende partij heeft de eer om vooreerst te antwoorden dat uit de aanvraag tot verklaring van inschrijving dd. 03 december 2008 blijkt dat verzoeker zich als Duitser inschreef, als werkzoekende.

De aanvraag gebeurde op basis van artikel 40 §4, 1° van de Wet van 15 december 1980, waarin het volgende wordt bepaald:

(...)

Verzoeker werd in het bezit gesteld van een E-kaart, hem afgeleverd op basis van het door hem voorgelegde attest van werkloosheid.

Vervolgens werd hij op 27 mei 2009 in kennis gesteld van het verzoek om stukken over te maken betreffende zijn actuele activiteiten (werknemer / zelfstandige in België of buitenland, begunstigde van werkloosheidsuitkering,...).

Verzoeker maakte hierop een bewijs over dat hij werkloosheidsuitkering ontving en verklaarde nog steeds werkzoekende te zijn. Hij kreeg het voordeel van de twijfel en kreeg de kans om verder werk te zoeken, met de melding dat de situatie later opnieuw zou worden opgevolgd.

Vervolgens werd hij op 29 juli 2010 opnieuw in kennis gesteld van het verzoek om stukken over te maken betreffende zijn actuele activiteiten (werknemer / zelfstandige in België of buitenland, begunstigde van werkloosheidsuitkering,...).

In die brief werd verwezen naar artikel 42bis §1 van de Wet van 15 december 1980 en hem vriendelijk verzocht om nieuwe informatie te verstrekken, temeer er aanwijzingen zijn dat hij niet meer aan de voorwaarden voldoet. Er werd eveneens gewezen op het risico van verzoeker om het recht op verblijf te verliezen, bij gebrek aan bewijzen van bestaansmiddelen of economische activiteit in België.

Uit artikel 42bis §1 van de Wet van 15 december 1980 blijkt het volgende:

(...)

Verzoeker maakte een werkloosheidsattest over waaruit blijkt dat hij vrijgesteld is van inschrijving bij de VDAB en dat hij onbezoldigd de activiteit van aalmoezenierschap bij het zeewezen uitvoert.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat, rekening houdende met het door verzoeker overgemaakte stuk, hij niet meer aan de voorwaarden voldoet zoals omschreven in artikel 40 §4 1° van voornoemde Wet. Enige reële kans op tewerkstelling is uitgesloten omdat hij niet ter beschikking blijkt van de regulaire arbeidsmarkt. Hij maakte dit gegeven bovendien niet kenbaar aan de verwerende partij.

Hierdoor werd een einde gesteld aan zijn verblijfsrecht als burger van de Unie, overeenkomstig artikel 42bis § 1 van voornoemde wet.

Verzoeker die thans stukken overmaakt waaruit zijn actieve zoektocht naar werk zou moeten blijken, maakt niet duidelijk waarom hij deze stukken niet eerder overmaakte aan de verwerende partij. Nochtans werd hij hier bij brief van 09 juni 2010 expliciet om gevraagd. Zo werd o.m. gesteld:

"Indien verzoeker minder dan een jaar in België zou zijn tewerkgesteld geweest en nog steeds werkzoekende zou zijn, dient hij naast het bewijs van werkloosheidsvergoeding aan te tonen ingeschreven te zijn bij de VDAB of sollicitatiebrieven te hebben geschreven en een reële kans op tewerkstelling te maken."

Verzoeker kan bezwaarlijk voorhouden als zou de bestreden beslissing niet op correcte wijze zijn genomen, nu hij nagelaten heeft de gevraagde stukken tijdig over te maken.

Het loutere feit dat verzoeker thans stukken overmaakt, doet niets af aan de geldigheid van de bestreden beslissing omdat deze stukken niet voorhanden waren op het ogenblik van de besluitvorming.

De bestreden beslissing werd op zorgvuldige wijze genomen, rekening houdende met alle documenten die door verzoeker werden voorgelegd.

In iedere hypothese kan de uiteenzetting van verzoeker niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.

Het eerste middel is niet gegrond."

Verzoeker volhardt in de repliekmemoire in de uiteenzetting zoals verwoord in het verzoekschrift tot nietigverklaring en stelt ten aanzien van het eerste middel nog het volgende:

"Aanvullend in repliek op de nota van verwerende partij:

Uit het artikel 42bis §1 van de Wet van 15 december 1980 blijkt dat er een einde kan gesteld worden aan het verblijfsrecht van de Unie door de minister of zijn gemachtigde indien hij niet meer voldoet aan de voorwaarden zoals bepaald in artikel 40 §4 en indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandsstelsel van het Rijk.

Verwerende partij meent uit het feit dat verzoeker, weliswaar onbezoldigd, de activiteit van aalmoezenier bij het zeewezen uitoefent te kunnen afleiden dat enige kans op tewerkstelling zou zijn uitgesloten omdat hij niet meer ter beschikking zou zijn van de regulaire arbeidsmarkt.

Bovenvermelde redenering gaat niet op.

Ten eerste blijkt uit de stukken dat verzoeker wel degelijk nog ter beschikking was van de arbeidsmarkt (stukken 6-10).

Los van deze feitelijke gegevens mocht van de verwerende partij, die de plicht heeft om te controleren, verwacht worden verdere informatie te hebben opgevraagd. Zo kwam het aan verwerende partij toe om te onderzoeken of dit vrijwilligerswerk geen mogelijkheden creëerde om een reële tewerkstelling te

vinden. Zo is het opdoen van werkervaring een heel belangrijk, zoniet het belangrijkste criterium om een job te vinden. Dit gegeven wordt dan nog eens versterkt door de achtergrond van verzoekende partij, meer bepaald zijn opleiding in de sociale sector. Uit het vrijwilligerswerk van verzoekende partij dient ten eerste zijn bereidheid tot werken te worden afgeleid, waarbij hij zijn sociale vaardigheden zowel in het Nederlands, als andere vreemde talen kunnen worden gepraktiseerd.

Aan de voorwaarden zoals verwoord in artikel 40 §4 is met andere woorden wel voldaan, verzoeker heeft gepoogd om zijn kansen op tewerkstelling op substantiële wijze te vergroten. Verwerende partij heeft bijgevolg uit het voorhanden zijnde stuk ten onrechte afgeleid dat verzoeker niet meer zou voldoen aan de door de wet voorgeschreven vereisten. Verwerende partij heeft geen moeite willen doen om de invloed van het vrijwilligerswerk op de reële kans tot tewerkstelling in overweging te nemen.

Bijgevolg kon zij niet op een aanvaardbare wijze motiveren en werd een substantiële en op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm geschonden.

Het artikel 42bis §1 van de Wet van 15 december 1980 vervolgt dat de minister of zijn gemachtigde kan controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.

Wanneer verwerende partij evenwel uit het vrijwilligerswerk van verzoekende partij ten onrechte afleidt dat verzoeker niet meer ter beschikking staat van de arbeidsmarkt vergeet zij hierbij te onderzoeken of aan de andere voorwaarden zoals geformuleerd in artikel 40 §4 in samenhang met artikel 42bis §1 is voldaan.

Uit de bestreden beslissing kan op geen enkele manier worden afgeleid dat verwerende partij op een of andere manier heeft onderzocht of verzoekende partij niet over voldoende eigen bestaansmiddelen zou beschikken teneinde geen onredelijke belasting te vormen voor het sociale bijstandstelsel.

Deze voorwaarden zijn nochtans uitdrukkelijk verwoord in de voormelde artikelen en kunnen naar het oordeel van verzoeker niet apart gelezen worden. Het is niet omdat verwerende partij haar motivatie beperkt tot een beperkende interpretatie van het door verzoekende partij medegedeelde stuk dat deze voorwaarde niet meer onderzocht dient te worden.

Bijgevolg kon zij niet op een aanvaardbare wijze motiveren en werd een substantiële en op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm geschonden."

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 40, § 4, eerste lid, 2° juncto artikel 42bis, § 1 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de rechten van verdediging en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Ter adstruering van zijn middel zet verzoeker uiteen wat volgt:

"Schending van art. 40, §4, eerste lid 2" juncto artikel 42bis §1 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen iuncto de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek de rechten van verdediging en de zorgvuldigheidsnorm.

Doordat verweerder besliste dat verzoeker niet meer in aanmerking komt om recht te hebben om in het Rijk te verblijven zoals vervat in artikel 42bis §1 van de Wet van 15.12.1980.

Terwijl art. 40, §4 eerste lid 2° bepaalt dat iedere burger van de Unie het recht heeft voor meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven wanneer hij hetzij over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekken.

Zodat de aangevochten beslissing de bepalingen van de Wet van 15.12.1980 schendt en dus moet worden hervormd.

Toelichting:

Artikel 40 §4 eerste lid 2° van de voornoemde wet bepaalt dat iedere burger van de Unie het recht heeft om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij kan bewijzen dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt.

Verweerder heeft deze voorwaarde niet eens in overweging genomen in haar beslissing om het verblijfsrecht van verzoeker te beëindigen met bevel om het grondgebied te verlaten.

Artikel 42bis §1 vermeldt nochtans uitdrukkelijk dat een einde wordt gesteld aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie door de minister of zijn gemachtigde indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40 §4 (...) bedoelde voorwaarden of, voor de in artikel 40§4 eerste lid 2° en 3° bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

Het voormelde artikel 42bis §1 vervolgt dat de minister of zijn gemachtigde zonodig kan controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.

In casu is aan de voorwaarden van artikel 40 §4 eerste lid 2° voldaan. Verzoeker legt ter staving zijn stuk 3 voor, waaruit blijkt dat verzoeker over voldoende bestaansmiddelen beschikt. Hij krijgt van de Spaar- en Kredietbank van de Evangelische Vrij kerkelijke Gemeenten eG een maandelijkse uitbetaling van 1.000 EUR uitbetaald en dat zal zo zijn voor de komende 11 jaar (stuk 3).

Bovendien krijgt verzoeker zijn Zuid-Afrikaans pensioen uitbetaald en zal hij wanneer hij de leeftijd van 65 bereikt eveneens een pensioen uit Duitsland ontvangen.

Verzoeker is bovendien ook verzekerd. Dit blijkt enerzijds uit de voorlegging van de SIS kaart van verzoeker en zijn echtgenote (stuk 4) en anderzijds uit het schrijven van het onafhankelijk ziekenfonds EUROMUT (stuk 5 /1-2). Verzoeker is sedert 01.04.2009 ingeschreven onder het nummer 0810084510001 en zijn vrouw sinds 01.07.2009 onder het nummer 0810084533340.

Uit bovenstaande blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker voldoet aan de voorwaarden zoals bepaald in artikel 40 §4 2° van de Wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen."

Verweerder repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

"In een tweede middel stelt verzoeker de schending voor van artikel 40 §4 eerste lid 2° iuncto artikel 42bis §1 van de wet van 15 december 1980, van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991, van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek de rechten van verdediging en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker werpt op dat hij minstens aan de voorwaarden voldoet, zoals voorzien in artikel 40 §4 eerste lid 2° van voornoemde Wet.

De verwerende partij kan enkel vaststellen dat, zoals reeds supra aangehaald, de aanvraag tot verklaring van inschrijving dd. 03 december 2008 gebeurde op basis van artikel 40 §4, 1° van de Wet van 15 december 1980.

Verzoeker maakt dan ook niet duidelijk op welke wijze artikel 40§4 eerste lid 2° van voornoemde Wet geschonden werd ten gevolge van de thans bestreden beslissing.

Het loutere feit dat verzoeker thans stukken overmaakt, doet niets af aan de geldigheid van de bestreden beslissing omdat deze stukken niet voorhanden waren op het ogenblik van de besluitvorming.

Het tweede middel is niet gegrond."

Verzoeker volhardt in de repliekmemorie in de uiteenzetting zoals verwoord in het verzoekschrift tot nietigverklaring en stelt ten aanzien van het tweede middel nog het volgende:

“Aanvullend in repliek op de nota van verwerende partij:

Artikel 42bis §1 verwijst uitdrukkelijk naar de voorwaarden zoals bepaald in artikel 40, §4 eerste lid 2°.

Bezwaarlijk kan verwerende partij volhouden dat de voorwaarden uit artikel 40, §4 eerste lid 2° als losstaand van de voorwaarde geen onredelijke belasting te vormen voor het sociale bijdragestelsel kan gelezen worden. Wanneer verzoeker de kans zou hebben gekregen om aan te tonen dat hij voldeed aan de voorwaarden van artikel 40, §4 eerste lid 2° dan zou hij kunnen aantonen hebben dat hij geen onredelijke belasting van het sociale bijstandstelsel zou vormen.

Het feit dat verzoeker aan vrijwilligerswerk kon doen, is minstens een eerste indicatie dat hij aan die voorwaarden kan voldoen. Wanneer verwerende partij geen moeite heeft gedaan om na kennisname van het vrijwilligerswerk te onderzoeken of verzoeker niet voldeed aan de geciteerde voorwaarden is een schending van de verplichting te motiveren.

Gelet op het feit dat de voorwaarde zoals verwoord in artikel 40 §4 eerste lid 2° een indicatie vormen voor het in artikel 42bis §1 bepaalde criterium van vermogendheid, en deze niet werd onderzocht door verwerende partij, kwam zij tekort in haar motivatieplicht.

Bijgevolg kon zij niet op een aanvaardbare wijze motiveren en werd een substantiële en op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm geschonden.”

In een derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 40, § 4, eerste lid, 2° juncto artikel 42bis, § 1 van vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de rechten van verdediging en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Ter adstruering van zijn middel zet verzoeker uiteen wat volgt:

“Schending van art. 40, §4, eerste lid 2° juncto artikel 42bis §1 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen iuncto de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek de rechten van verdediging en de zorgvuldigheidsnorm.

Doordat verweerder besliste dat verzoeker niet meer in aanmerking komt om recht te hebben om in het Rijk te verblijven zoals vervat in artikel 42bis §1 van de Wet van 15.12.1980.

Terwijl art. 42bis §1 van de Wet van 15.12.1980 bepaalt dat de Minister of zijn gemachtigde zonodig kan controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van verblijfsrecht is voldaan, doch evenwel naliet een gegronde controle uit te voeren.

Zodat de aangevochten beslissing de bepalingen van de Wet van 15.12.1980 schendt en dus moet worden hervormd.

Toelichting:

Art. 42bis §1 in fine van de Wet van 15.12.1980 bepaalt dat de minister of zijn gemachtigde zonodig kan controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan. De voorwaarden zoals bedoeld in artikel 40 §4 eerste lid 2° vormt ontegensprekelijk een van de voorwaarden om te oordelen of een burger van de Unie voldoet aan de vereisten om meer dan 3 maanden te mogen verblijven in het Rijk.

Met bovenstaand middel 2 wordt ontegensprekelijk aangetoond dat aan die voorwaarde wel wordt voldaan.

Niettegenstaande de wet uitdrukkelijk in criteria voorziet, liet verweerder na deze te onderzoeken, minstens nam ze deze niet in overweging in haar beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht om het grondgebied te verlaten.

Verzoeker meent dan ook met rechte te kunnen stellen dat zijn rechten van verdediging zijn geschonden voor wat betreft de correcte toepassing van de wettelijke bepalingen inzake de criteria die in overweging moeten worden genomen om het verblijfsrecht van verzoeker te beoordelen.

De wet stelt uitdrukkelijk dat de minister of zijn gemachtigde zonodig het nodige kan doen om te controleren of aan de naleving van de voorwaarden wordt voldaan. In casu heeft ze nagelaten dit te doen, minstens laat ze na te motiveren waarom ze meent dat verzoeker niet aan die voorwaarden voldoet.

Uit bovenstaande blijkt dan ook ontegensprekelijk dat verweerder niet heeft voldaan aan haar motiveringsplicht en daarbij de rechten van verzoeker heeft geschonden.”

Verweerder repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

“In een derde middel stelt verzoeker de schending voor van artikel 40 §4 eerste lid 2° juncto artikel 42bis§1 van de wet van 15 december 1980, van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991, van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek de rechten van verdediging en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker werpt opnieuw op dat hij minstens aan de voorwaarden voldoet, zoals voorzien in artikel 40 §4 eerste lid 2° van voornoemde Wet en dat uit artikel 42bis §1 van voornoemde wet blijkt dat de Minister of zijn gemachtigde zonodig kon controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van verblijfsrecht werd voldaan, wat in casu niet zou zijn gebeurd.

De verwerende partij heeft de eer te benadrukken dat zoals reeds supra aangehaald, de aanvraag tot verklaring van inschrijving dd. 03 december 2008 gebeurde op basis van artikel 40 §4, 1° van de Wet van 15 december 1980.

Verzoeker maakt dan ook niet duidelijk op welke wijze artikel 40§4 eerste lid 2° van voornoemde Wet geschonden werd ten gevolge van de thans bestreden beslissing.

Bovendien kan verzoeker niet gevolgd worden in de stelling als zou er geen controle zijn gevoerd of hij aan de voorwaarden voldeed voor de uitoefening van het verblijfsrecht alvorens zijn verblijfsrecht te beëindigen.

Uit de stukken van het dossier blijkt immers op overduidelijke wijze dat verzoeker zowel op 27 mei 2009 als op 29 juli 2010 vriendelijk verzocht werd om bewijzen over te maken aangaande zijn economische activiteiten. In die brief werd verwezen naar artikel 42bis §1 van de Wet van 15 december 1980 en eveneens gewezen op het risico van verzoeker om het recht op verblijf te verliezen, bij gebrek aan bewijzen van bestaansmiddelen of economische activiteit in België.

Verzoeker, die thans allerlei stukken toevoegt aan zijn verzoekschrift, maakt niet duidelijk waarom hij deze stukken niet overmaakte aan de verwerende partij op het ogenblik dat hij erom verzocht werd.

In iedere hypothese kan de uiteenzetting van verzoeker niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.

Het derde middel is niet gegrond.”

Verzoeker volhardt in de repliekmemoire in de uiteenzetting zoals verwoord in het verzoekschrift tot nietigverklaring en stelt ten aanzien van het derde middel nog het volgende:

“Aanvullend in repliek op de nota van verwerende partij:

Artikel 42bis §1 verwijst uitdrukkelijk naar de voorwaarden zoals bepaald in artikel 40, §4 eerste lid 2°.

Bezwaarlijk kan verwerende partij volhouden dat de voorwaarden uit artikel 40, §4 eerste lid 2° als losstaand van de voorwaarde geen onredelijke belasting te vormen voor het sociale bijdragestelsel kan gelezen worden. Wanneer verzoeker de kans zou hebben gekregen om aan te tonen dat hij voldeed

aan de voorwaarden van artikel 40, §4 eerste lid 2° dan zou hij kunnen aantonen hebben dat hij geen onredelijke belasting van het sociale bijstandstelsel zou vormen.

Het feit dat verzoeker aan vrijwilligerswerk kon doen, is minstens een eerste indicatie dat hij aan die voorwaarden kan voldoen. Wanneer verwerende partij geen moeite heeft gedaan om na kennisname van het vrijwilligerswerk te onderzoeken of verzoeker niet voldeed aan de geciteerde voorwaarden is een schending van de verplichting te motiveren.

Gelet op het feit dat de voorwaarde zoals verwoord in artikel 40 §4 eerste lid 2° een indicatie vormen voor het in artikel 42bis §1 bepaalde criterium van vermogendheid, en deze niet werd onderzocht door verwerende partij, kwam zij tekort in haar motivatieplicht.

Bijgevolg kon zij niet op een aanvaardbare wijze motiveren en werd een substantiële en op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm geschonden."

In de drie middelen voert verzoeker een schending aan van artikel 40, § 4, eerste lid, 1° *juncto* artikel 42bis, § 1 van de vreemdelingenwet, van artikel 40, §4, eerste lid, 2° *juncto* artikel 42bis, § 1 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de rechten van verdediging en het zorgvuldigheidsbeginsel.

De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel heeft de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsgrond, met name naar artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort: het vreemdelingenbesluit) en naar de artikelen 40, § 4 en 42bis, § 1 van de vreemdelingenwet. Tevens geeft de bestreden beslissing ook de feitelijke overwegingen weer, met name het feit dat verzoeker twee maal werd gevraagd om inlichtingen te verschaffen omtrent zijn actuele situatie en dat uit de documenten die verzoeker heeft aangebracht niet blijkt dat verzoeker ter beschikking staat van de reguliere arbeidsmarkt zodat hij niet meer voldoet aan de voorwaarden zoals omschreven in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet. Dienvolgens blijkt dat de bestreden beslissing genoegzaam is gemotiveerd. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Verzoeker toont aldus geen schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

In zoverre verzoeker inhoudelijk kritiek heeft op de bestreden beslissing voert verzoeker een schending aan van de materiële motiveringsplicht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zich bij de beoordeling van de beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoeker voert hierbij ook aan dat verweerder verkeerdelijk de artikelen 42bis en 40, § 4, eerste lid, 1° heeft toegepast en nagelaten heeft te onderzoeken of toepassing kon gemaakt worden van artikel 40, § 4, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoeker stelt wél actief op zoek te zijn naar werk, dat verweerder hierover niet heeft geïnformeerd en dat verweerder uit de vrijstelling van de RVA tot inschrijving bij de VDAB niet mocht afleiden dat verzoeker niet meer ter beschikking stond van de reguliere arbeidsmarkt. Bovendien is verweerder niet nagegaan en werd niet in overweging genomen in de bestreden beslissing of verzoeker over voldoende eigen bestaansmiddelen beschikt en geen onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel, terwijl verzoeker wel bewijzen kon

voorleggen dat hij over de voldoende eigen bestaansmiddelen beschikt. Bij de beoordeling van deze aangevoerde schendingen benadrukt de Raad dat deze als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94). Dit houdt in dat de Raad in het raam van de uitoefening van zijn wettelijk toezicht niet bevoegd is om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet tot een onredelijk besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr.101.624). De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient bovendien te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 29 december 2008 in het bezit werd gesteld van een E-kaart. Hij heeft als burger van de Unie een verblijfsrecht verkregen op basis van artikel 40, § 4, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, als werknemer of werkzoekende. Dit gegeven wordt niet betwist door verzoeker.

In casu wordt toepassing gemaakt van artikel 54 van het vreemdelingenbesluit, dat luidt als volgt:

“Indien de minister of zijn gemachtigde een einde stelt aan het verblijf in toepassing van artikelen 42bis, 42ter of 42quater van de wet, wordt de betrokkene hiervan kennis gegeven door afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 21 met bevel om het grondgebied te verlaten. De verklaring van inschrijving of de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie wordt ingetrokken.” Het bovenvermelde artikel 54 verwijst naar de artikelen 42bis, 42ter en 42quater van de vreemdelingenwet.

De in voorliggend geval relevante bepaling is artikel 42bis van de vreemdelingenwet. Dit artikel luidt als volgt:

“§ 1. Er kan een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie door de minister of zijn gemachtigde indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4, en de in artikel 40bis, § 4, tweede lid, bedoelde voorwaarden of, voor de in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.

§2. een burger van de Unie behoudt evenwel het verblijfsrecht zoals voorzien in artikel 40, §4, eerste lid, 1°; in de volgende gevallen:

1° hij is als gevolg van ziekte of ongeval tijdelijk arbeidsongeschikt;

2° hij bevindt zich, na ten minste één jaar te hebben gewerkt, in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsbemiddeling ingeschreven;

3° hij bevindt zich in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid na afloop van een tijdelijke arbeidsovereenkomst van minder dan één jaar of hij is in de eerste twaalf maanden onvrijwillig werkloos geworden en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening ingeschreven. In dit geval blijft het statuut van werknemer ten minste zes maanden behouden;

4° hij start met een beroepsopleiding. Behalve in geval van onvrijwillige werkloosheid is voor het behoud van het statuut van werknemer in dit geval een verband vereist tussen de voorafgaande beroepsactiviteit en deze opleiding.”

Artikel 40, § 4 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 4. Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij:

1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld;

2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt;

3° hetzij is ingeschreven aan een georganiseerde, erkende of gesubsidieerde onderwijsinstelling om er als hoofdbezigheid een studie, daaronder begrepen een beroepsopleiding, te volgen en indien hij beschikt over een verzekering die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt, en hij door middel van een verklaring of van een gelijkwaardig middel van zijn keuze de zekerheid verschaft dat hij over voldoende middelen van bestaan beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

De in het eerste lid, 2° en 3°, bedoelde bestaansmiddelen moeten minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.

De Koning bepaalt de gevallen waarbij de burger van de Unie geacht wordt de voorwaarde van voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in het eerste lid, 2°, te vervullen."

De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"Betrokkene diende op 03-12-2008 een aanvraag tot verklaring van inschrijving (bijlage 19) in als werknemer/werkzoekende. Betrokkene werd in het bezit gesteld van een E-kaart op 29-12-2008.

Op 27-05-2009 werd betrokkene vriendelijk verzocht om nieuwe bewijzen van zijn economische activiteiten voor te leggen. Overeenkomstig artikel 42 bis § 1, beschikt de minister of zijn gemachtigde immers over de mogelijkheid te controleren of aan de naleving van de voorwaarden tot uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan. Betrokkene weigerde deze uitnodigingsbrief te ondertekenen maar maakte wel een attest over van het ACV waaruit bleek dat hij werkloosheidsuitkering ontving. Hij verklaarde daarbij nog steeds werkzoekende te zijn. Betrokkene kreeg daarop het voordeel van de twijfel en kreeg de kans verder werk te zoeken, met de melding dat de situatie later opnieuw zou worden opgevolgd.

Op 09-06-2010 werd betrokkene opnieuw vriendelijk verzocht ons in kennis te stellen van zijn huidige economische activiteiten (in ontvangst genomen op 29-07-2010). Betrokkene toonde daarop opnieuw aan nog steeds werkloosheidsuitkering te genieten in België. Hij voegde daar een formulier aan toe waaruit bleek dat hij op 5.03.2009 een aanvraagformulier had ingevuld om vrijgesteld te worden van beschikbaarheid op de Belgische arbeidsmarkt omdat hij als vrijwilliger, nl. als 'Aalmoezenier bij het Zeewezen' aan de slag zou gaan bij de 'Unie van Baptisten in België'. Uit het formulier blijkt dat betrokkene voor dit vrijwilligerswerk niet wordt bezoldigd. Deze vrijstelling werd betrokkene door de RVA toegestaan op 29.05.2009, finaal ondertekend door de verantwoordelijke op 16.07.2009.

In het licht van deze informatie kan betrokkene uiteraard het recht op verblijf als werkzoekende niet langer behouden. Betrokkene voldoet immers niet meer aan de voorwaarden zoals omschreven in art. 40, §4, 1° van de wet van 15.12.1980. Enige reële kans op tewerkstelling is immers uitgesloten gezien betrokkene helemaal niet ter beschikking blijkt van de reguliere arbeidsmarkt. Betrokkene heeft dit nooit eerder kenbaar gemaakt en heeft dus voorheen onder valse voorwendsels het recht op verblijf behouden. De toestemming van de RVA ivm de vrijstelling tot beschikbaarheid voor de arbeidsmarkt, doet geen afbreuk aan de verantwoordelijkheid die betrokkene zelf draagt met betrekking tot het respecteren van de voorwaarden om het recht op verblijf te kunnen uitoefenen.

Overeenkomstig artikel 42 bis § 1 van de wet van 15-12-1980 een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie."

Vooreerst kan worden opgemerkt dat verzoeker geen schending aanvoert van artikel 42bis, § 2 van de vreemdelingenwet. Hij voert niet aan zich in een van de uitzonderingssituaties bepaald in voornoemd artikel te bevinden waardoor een burger van de Unie die niet meer aan de voorwaarden zoals voorzien in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet voldoet, toch zijn verblijfsrecht behoudt.

Verzoeker voert vooreerst een schending aan van artikel 40, § 4, eerste lid, 1° juncto artikel 42bis, § 1 van de vreemdelingenwet aangezien verzoeker meent dat hij wel voldoet aan de voorwaarden van voornoemd artikel en verweerder heeft nagelaten dit te controleren. Verzoeker verwijst hiervoor naar de inschrijving bij de VDAB, de trajectbegeleiding en verscheidene sollicitaties. Bovendien zijn de diploma's van verzoeker en het vrijwilligerswerk, althans zijn verklaringen, een bewijs van een reële kans op tewerkstelling. Verzoeker legt hiervan ook stukken voor bij zijn verzoekschrift.

Uit de motivering van de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat verweerder tot twee maal toe aan verzoeker heeft gevraagd zijn actuele situatie toe te lichten en de nodige bewijsstukken

hiervan voor te leggen. Dit gebeurde bij brief van 27 mei 2009 en bij brief van 9 juni 2010. Verzoeker weigerde de eerste uitnodigingsbrief te ondertekenen en heeft de tweede uitnodigingsbrief effectief ontvangen en ondertekend op 29 juli 2010. Verzoeker maakte na het eerste schrijven een attest over van het ACV waaruit blijkt dat hij een werkloosheidsuitkering ontving en verklaarde nog steeds werkzoekende te zijn. Na de eerste brief werd verzoeker als werkzoekende beschouwd. Naar aanleiding van het tweede schrijven verduidelijkte de verweerder dat “een bewijsje van het ACV zoals de vorige keer” niet volstaat. Er wordt vervolgens verduidelijkt “Indien betrokkene minder dan een jaar in België zou zijn tewerkgesteld zijn geweest en nog steeds werkzoekende zou zijn, dient hij naast het bewijs van werkloosheidsvergoeding aan te tonen (1) ingeschreven te zijn bij de VDAB of sollicitatiebrieven te hebben geschreven en (2) een reële kans op tewerkstelling te maken.” Verder wordt uitdrukkelijk vermeldt “Bij gebrek aan bewijzen van bestaansmiddelen of economische activiteit in België zelf, riskeert betrokkene het recht op verblijf te verliezen.” In antwoord op de tweede brief legt verzoeker een formulier neer waaruit blijkt dat hij een vrijstelling heeft bekomen bij de RVA van zijn beschikbaarheid op de Belgische arbeidsmarkt gezien zijn vrijwilligerswerk waarvoor hij niet wordt bezoldigd. Dit is het enige stuk dat door verzoeker werd neergelegd. Verzoeker heeft geen bijkomende informatie verstrekt aan de verweerder. Verzoeker legt aldus de stukken die hij nu bij zijn verzoekschrift voegt, niet voor aan de verweerder.

Nogmaals wordt benadrukt dat de regelmatigheid van een bestuurshandeling beoordeeld moet worden in functie van de gegevens waarover het bestuur beschikt of kon beschikken ten tijde van het nemen van de beslissing. Het kan verweerder niet ten kwade worden geduid geen rekening te hebben gehouden met stukken die verzoeker nu voor het eerst bij zijn inleidend verzoekschrift voegt. In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, kon uit de informatie die hij aan de verweerder heeft overgemaakt nergens afgeleid worden dat hij actief op zoek was naar werk en talrijke sollicitaties heeft verricht. Het enige dat uit het neergelegde stuk kon worden afgeleid was dat verzoeker vrijwilligerswerk verricht voor de Unie van baptisten en dit als aalmoezenier, dat deze activiteit onbezoldigd is en dat verzoeker een maxi-vrijstelling aanvroeg.

Verzoeker stelt hierbij dat verweerder uit de activiteit van aalmoezenier bij het zeewezen en de daardoor verkregen vrijstelling door de RVA niet mocht afleiden dat enige kans op tewerkstelling zou zijn uitgesloten. Verweerder mocht hier zijns inziens niet uit afleiden dat verzoeker niet actief op zoek was naar werk.

Echter, hoewel dit stuk inderdaad niet uitsluit dat verzoeker actief op zoek was naar werk, toont dit stuk ook niet aan dat verzoeker nog wel actief op zoek zou zijn naar werk of nog wel ter beschikking staat van de reguliere arbeidsmarkt. Verder blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de verweerder de RVA heeft gecontacteerd met de vraag wat onder “maxi vrijstelling” dient te worden verstaan, waarop deze laatste antwoordde dat betrokkene vrijgesteld is van inschrijving bij de VDAB. Verder dient toch te worden benadrukt dat de verzoeker niet het geringste bewijs heeft bijgebracht dat hij wel nog actief op zoek was naar werk, niettegenstaande dit hem uitdrukkelijk werd gevraagd naar aanleiding van de tweede brief om informatie die hij van de verweerder ontving. In deze brief stond immers dat verzoeker diende aan te tonen (1) ingeschreven te zijn bij de VDAB of sollicitatiebrieven te hebben geschreven. Verweerder kon uit de neergelegde stukken redelijkerwijze afleiden dat verzoeker geen bewijs voorlegt actief op zoek te zijn naar werk. Wat betreft de diploma's van verzoeker en de ervaring die hij opdoet door zijn vrijwilligerswerk kon daar eventueel uit afgeleid worden dat verzoeker een reële kans op tewerkstelling maakt, maar verweerder heeft ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing niet aangetoond actief op zoek te zijn naar werk. Om een substantiële kans op tewerkstelling te hebben, moet verzoeker ook effectief werkzoekende zijn, wat verzoeker niet heeft aangetoond aan de verweerder ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing.

Gezien de door verzoeker overgemaakte stukken ten tijde van de bestreden beslissing is het niet kennelijk onredelijk van verweerder hieruit af te leiden dat verzoeker niet ter beschikking staat van de reguliere arbeidsmarkt en geen reële kans op tewerkstelling maakt.

Aldus toont verzoeker niet aan dat er sprake is van een schending van artikel 40, § 4, eerste lid, 1° *juncto* artikel 42bis, § 1 van de vreemdelingenwet, noch dat er sprake is van een schending van de materiële motiveringsplicht.

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 40, § 4, eerste lid, 2° *juncto* artikel 42bis, § 1 van de vreemdelingenwet stelt verzoeker dat niet werd onderzocht, noch in overweging werd genomen in de bestreden beslissing of verzoeker wel over voldoende eigen bestaansmiddelen beschikt en geen

onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandsstelsel. Verzoeker voert hierbij aan dat hij een maandelijks uitkering krijgt van de 1.000 euro, een pensioen wordt uitbetaald vanuit Zuid-Afrika en eens hij de leeftijd van 65 bereikt heeft ook een pensioen vanuit Duitsland zal ontvangen. Bovendien is hij ook verzekerd.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker een verklaring tot inschrijving, waarbij het vakje werknemer of werkzoekende is aangeduid, heeft ondertekend. Verzoeker heeft nooit een aanvraag tot verblijf ingediend als beschikker van voldoende bestaansmiddelen. Hoe dan ook, daargelaten de vraag of verzoeker dienstig kan verwijzen naar artikel 40, § 4, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet, blijkt dat de verweerder toch is nagegaan of verzoeker over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk. Zo werd verzoeker tot twee maal toe, bij schrijven van 27 mei 2009 en 9 juni 2010, de kans geboden zijn actuele situatie toe te lichten. Uit het schrijven van 9 juni 2010, door verzoeker ontvangen op 29 juli 2010, blijkt dat verzoeker de mogelijkheid werd geboden bewijzen voor te leggen aangaande het beschikken over voldoende bestaansmiddelen of het uitoefenen van een economische activiteit in België. Zo vermeldt dit schrijven:

“Overeenkomstig art. 42 bis §1 kan de minister of zijn gemachtigde zo nodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan. Gezien uit het administratief dossier blijkt dat er aanwijzingen zijn dat betrokkene niet meer aan de voorwaarden voldoet, wordt betrokkene vriendelijk verzocht nieuwe informatie te verstrekken. Bij gebrek aan bewijzen van bestaansmiddelen of economische activiteit in België zelf, riskeert betrokkene het recht op verblijf te verliezen.”

Verzoeker geeft niet aan waarom hij de documenten die hij nu bij zijn verzoekschrift voegt als bewijs dat hij over voldoende bestaansmiddelen en een verzekering beschikt, niet heeft voorgelegd aan verweerder.

Verweerder heeft aldus de mogelijkheid geboden aan verzoeker om bijkomende informatie voor te leggen. Aangezien verzoeker geen enkel document of bewijsstuk heeft voorgelegd te beschikken over voldoende bestaansmiddelen en geen onredelijke belasting te vormen voor het sociale bijstandsstelsel in het Rijk, is het niet kennelijk onredelijk van verwerende partij dit niet verder in overweging te hebben genomen bij het nemen van de bestreden beslissing.

Bovendien blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de verweerder bij gebrek aan informatie vanwege verzoeker contact heeft opgenomen met het ACV om te weten of de verzoeker nog steeds een werkloosheidsuitkering geniet. Aan de verweerder werd meegedeeld dat de verzoeker sedert 1 december 2009 niet meer aangesloten is, maar overgeschakeld is naar de hulpkas voor werklozen. Vervolgens contacteerde de verweerder de hulpkas voor werklozen op 26 oktober 2010 met dezelfde vraag, waarop aan verweerder werd geantwoord dat de verzoeker nog steeds werkloosheidsuitkering geniet.

Het is niet kennelijk onredelijk van de verweerder om uit het gegeven dat verzoeker geen enkele informatie heeft bijgebracht aangaande eigen bestaansmiddelen en uit de voormelde informatie die hij verkregen via de officiële instanties af te leiden dat verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden opgelegd door artikel 40, § 4, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet.

Aldus toont verzoeker niet aan dat er sprake is van een schending van artikel 40, § 4, eerste lid, 2° *juncto* artikel 42bis, § 1 van de vreemdelingenwet, noch dat er sprake is van een schending van de materiële motiveringsplicht.

Aangaande de vermeende schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Verzoeker maakt niet aannemelijk, zoals blijkt uit voorgaande bespreking, dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid bij het nemen van de bestreden beslissing niet uitging van een correcte feitenvinding of dat laatstgenoemde onzorgvuldig was bij de voorbereiding van de beslissing. Verweerder heeft voldoende onderzocht of verzoeker aan de voorwaarden voldeed om meer dan drie maanden in het rijk te kunnen verblijven. Verzoeker heeft, na er

twee maal toe te zijn verzocht, geen gegevens aangebracht die redelijkerwijze het bewijs konden vormen van het voldoen aan de voorwaarden van artikel 40, § 4, eerste lid 1° en 2° van de vreemdelingenwet. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

Wat de schending van de rechten van verdediging betreft, merkt de Raad op dat de rechten van verdediging enkel van toepassing zijn op jurisdictionele beroepen en in administratiefrechtelijke beroepen op tuchtzaken (RvS 4 maart 2004, nr. 128.733, RvS 27 oktober 2003, nr.124.709, RvS 24 oktober 2003, nr.124.643). Bijgevolg zijn ze niet van toepassing op administratieve beslissingen die werden genomen in het kader van de vreemdelingenwet. Geheel ten overvloede stelt de raad vast dat uit de voorgaande uiteenzetting blijkt dat verzoeker de mogelijkheid werd geboden stukken voor te leggen aan de verweerder, die bewijs konden vormen van het voldoen aan de voorwaarden van artikel 40, § 4, eerste lid 1° en dat aan verzoeker ook werd gevraagd om het bewijs van voldoende bestaansmiddelen bij te brengen. Verzoeker kan dan ook niet ernstig voorhouden dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet het nodige heeft gedaan om te controleren of verzoeker nog steeds voldoet aan de voorwaarden voor het behoud van zijn verblijfsrecht als werknemer of werkzoekende. Er is geen sprake van een schending van de rechten van verdediging.

De middelen van verzoeker zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier april tweeduizend en elf door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU